

parti og Erhvervspartiet og erklærer rent ud til os, at han i den sønderjydske Sag vil følge dette Flertals, de tre Partiers Politik uden i betydningsfulde Spørgsmaal først at forsøge, om dette kan blive en Politik for det danske Folk. Jeg beklager, at den højtærede Statsminister indtager dette Standpunkt. Men jeg forstaaer jo, at han er saa tilfreds med og saa stolt over dette Flertal og føler sig saa stærkt med dette Flertal bag sig, hvortil hører de Herrer Richelieu, Schovelin, Harboe og Holstein, de Mænd, som under hele den foregaaende Behandling af det sønderjydske Spørgsmaal har indtaget et Standpunkt i den skarpeste Modsætning til det Standpunkt, som Rigsdagen Gang efter Gang har fastslaaet.

Med Hensyn til Forhaabningerne har den højtærede Statsminister nu fastslaaet, at han hverken haaber eller ikke haaber. Han har ikke nogen Mening om, hvad der kommer ud af de Henvendelser, han har foretaget. Og hvis de Forhaabninger, han har vakt hos nogle derved, skuffes, siger den højtærede Statsminister, saa er der dog opnaaet dette, at vi har gjort alt, hvad der er muligt for de Danske nede i Sønderjylland Syd for den nye Grænse. Ja, hvad der var muligt at gøre i Overensstemmelse med Fredstraktaten, har vi alle ønsket at deltage i, men det, den højtærede Statsminister her har gjort, er noget andet. Det er at træde frem paa Danmarks Vegne med Hr. Vinding Kruse og det mellemslesvigske Udvalg som Mellemed overfor de fremmede allierede Magter og fremføre Ønsker, som der er megen Udsigt til, at disse Magter trods den store Velvillie, de har overfor Danmark, saaledes som jeg før benyttede Lejligheden til at fremhæve, vil komme til at afvise som stridende mod Fredstraktaten. Under alle kommende Forhandlinger vil Danmark derved være blevet stillet i et uheldigt Lys overfor den øvrige Verden, fordi det ikke lykkedes at gennemføre Danmarks Politik i disse Aar saaledes, at vi strengt holdt os til Retsgrundlaget og undgik enhver Opfordring til at øve eller indlade os paa nogen Art af nationalt Overgreb.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg skal søge at undgaa Gentagelser og derfor ikke komme ind paa, hvad den ærede sidste Taler sagde, idet jeg mener at have imødegaaet det alt sammen i Forvejen. Jeg har med Hensyn til det mellemslesvigske Udvalgs Forslag udtrykkelig sagt, at dette i dets Enkeltheder maa staa for Forslagsstillernes egen Regning — hvis de over-

hovedet stiller noget detailleret Forslag dernede, hvad jeg ikke ved. Den danske Regering kan ikke stille noget Forslag med Hensyn til Internationalisering. Den danske Regering kan yde Støtte til det mellemslesvigske Udvalg ved i Almindelighed at gøre opmærksom paa det ønskelige for os i, at denne Udvej følges. Men de nærmere Regler for Internationaliseringen maa selvfølgelig udarbejdes af Magterne, saafremt de mener, at denne Løsning ligger indenfor Fredstraktatens Rammer. Jeg har gentaget dette flere Gange og beklager, at jeg atter og atter maa gentage det.

Det sidste, det ærede Medlem (P. Munch) sagde, var, at nu havde jeg opgivet alle Bestræbelser for at samle den danske Rigsdag til fælles Forstaaelse i det sønderjydske Spørgsmaal. Det ærede Medlem ved jo meget godt fra vort Ordskifte i det sønderjydske Udvalg, at det er ganske urigtigt, hvad han der siger, fuldkommen urigtigt. At gøre et Forsøg paa at samle den danske Rigsdag til Enighed om den Instruktion, som Regeringen udsendte den 6. Maj, vilde have været et Slag i Luften, thi vi kendte jo Ministeriet Zahles Instruktion af 20. Marts. Vi vidste altsaa, at det var umuligt at opnaa Enighed om dette Punkt. Vi vidste, at det, Ministeriet Zahle ønskede, var, at de Danske i Mellemslesvig hurtigst muligt skulde overgives til Tyskland efter den skarpe Linie, som Afstemningsresultatet betegner. Her var intet om Forbehold med Hensyn til geografiske og økonomiske Forhold. Her var ingen Dør aaben for Muligheden af en Mellemtilstand. Vi stod ikke paa dette Standpunkt, hvad vi havde udtalt under Valgkampagnen, og et Forsøg paa i det sønderjydske Udvalg at skabe Enighed mellem disse modsatte Standpunkter var umuligt. Regeringen maatte da handle paa sit parlamentariske Ansvar, og den har ogsaa følt sig overbevist om — og er ikke senere blevet rokket i sin Tro —, at den har fuld parlamentarisk Støtte i, hvad den har gjort. Men dette udelukker paa ingen Maade, at Regeringen vil gøre, hvad den formaar, for i alle Spørgsmaal, hvor den anser det for paakrævet og selv mener, der er nogen som helst Udsigt til at samle Enighed, da at opnaa en saadan Enighed, inden den foretager væsentlige Skridt. Selvfølgelig kan ingen Regering — det kunde heller ikke den Zahle'ske Regering — i en saa spændt Situation som denne afskære sig fra at handle paa eget Initiativ, hvor det er nødvendigt, at der handles hurtigt. Det er kun denne Ret, jeg har forbeholdt den